

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 26 PŽ-3027/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sutkinja Maja Bilandžić, u pravnoj stvari tužitelja MERITUM INŽENJERING d.o.o., Split, Poljička cesta 32, OIB 77837920878, kojeg zastupa punomoćnik Kruno Peronja, odvjetnik u Splitu, protiv tuženika ADRIA ČELIK d.o.o. u stečaju, Kaštel Sućurac, Cesta dr. Franje Tuđmana 78, OIB 34606600284, kojeg zastupa punomoćnica Marina Krka, odvjetnica u Odvjetničkom uredu Krka & Krka d.o.o. u Splitu, radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine u iznosu od 139.843,45 kn, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-531/2019-10 od 27. svibnja 2020., 7. svibnja 2021.

p r e s u d i o j e

Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-531/2019-10 od 27. svibnja 2020. u točki I. i u dijelu točke II. njezine izreke kojim je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 50.404,25 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom utvrđeno je postojanje tražbine drugog višeg isplatnog reda tužitelja prema tuženiku u iznosu od 139.843,45 kn (točka I. izreke) te je naloženo tuženiku u roku od osam dana naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 50.404,25 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, dok je odbijen tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 9.377,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama (točka II. izreke).

1.1. Nakon provedenog dokaznog postupka sud je utvrdio sljedeće činjenice:

- iz sadržaja generalnog ugovora o stručnom nadzoru od 29. lipnja 2012. sud je utvrdio da su trgovačko društvo FE Magnetit d.o.o. i tužitelj bili u ugovornom odnosu prema kojemu je tužitelj bio obvezan FE Magnetit d.o.o. vršiti usluge stručnog nadzora, a do početka vršenja tih usluga, i konzultantske usluge,
- iz sadržaja ugovora o stručnom nadzoru od 11. studenog 2013. sud je utvrdio da su stranke sklopile ugovor o nadzoru izvođenja radova na rekonstrukciji platoa za područje skladištenja i utovara čeličnog otpada te da su se stranke u istom ugovoru pozvale na prethodno navedeni generalni ugovor o stručnom nadzoru,

- da je račun 59/13 od 8. travnja 2013. tužitelj izdao FE Magnetit d.o.o. na iznos od 26.250,00 kn za usluge nadzora i savjetovanja naručitelja iz područja elektrotehničkih radova za cjelovito servisiranje, popravak, zamjenu opreme, programiranje i ostale potrebne radnje dizalica oznaka D3, D5, D6, D8 i D9 unutar pogona željezare, da je tužitelj uz prijavu tražbine radi opravdanja ovog računa dostavio ponudu za tehnički nadzor i savjetovanje trgovačkog društva Volt-Ing d.o.o., kojeg zastupa inženjer elektrotehnike Mladen Žanić, izjavljenu tužitelju za uslugu opisanu u računu i na iznos opisan u računu, a da je zakonski zastupnik tužitelja u svom iskazu izjavio da nema zaposlenog inženjera elektrotehnike pa da je angažirao Mladena Žanića koji je vršio nadzor. Isto tako, da je svjedok Ante Kojundžić u svom iskazu potvrdio da je tužitelj vršio nadzor svih radova koji su se izvodili u razdoblju od 2012. do 2014. u željezari, bilo po nalogu društva FE Magnetit d.o.o. ili tuženika, a da tuženik nije osporio vjerodostojnost iskaza zakonskog zastupnika tužitelja, kao niti sadržaj prethodno navedenih isprava te da je, između ostalog, punomoćnik tuženika izjavio da i nema saznanja o okolnostima poslovanja tuženika prije otvaranja stečajnog postupka,

- da je račun 93-1-1 od 9. prosinca 2013. tužitelj izdao FE Magnetit d.o.o. na iznos od 16.521,79 kn za usluge stručnog nadzora nad izgradnjom skladišta vatrostalnih materijala. Sud obrazlaže da činjenica da u tom računu stoji utvrđenje o postojanju računa izvođača radova za izvedene radove upućuje na zaključak da je tužitelj izveo svoje radove nadzora izvođača, kao i da je to potvrdio zakonski zastupnik tužitelja u svom iskazu, a i da je svjedok Ante Kojundžić, koji je u to vrijeme sudjelovao u izvođenju radova na postrojenjima tuženika, potvrdio da je tužitelj izvodio radove nadzora, pritom čak opisujući način na koji se ponašao, navodeći da je tužitelj bio naklonjen investitoru, kao i da je bio desna ruka investitora, a da je pored toga zapisnikom Ministarstva graditeljstva i prostornog uređenja, Uprave za inspekcijske poslove od 26. srpnja 2013., koji je sačinjen prilikom inspekcijskog pregleda rekonstrukcije postojećeg pogona valjaonice unutar tvorničkog kruga bivše željezare Split u Kaštel Sućurcu „izgradnja skladišta vatrostalnih materijala“ utvrđeno da je za poslove stručnog nadzora nad izvođenjem radova na predmetnoj rekonstrukciji sklopljen ugovor s tužiteljem, da je opisano stanje radova i to tako da je utvrđeno da su radovi na predmetnoj rekonstrukciji izvedeni u cijelosti. Sud obrazlaže da tuženik u odnosu na ove radove nije imao posebnih prigovora, osim općenitog prigovora da tužitelj nije dokazao da je radove izveo, kao i prigovora da nema dokumentaciju koja se odnosi na predmetnu tražbinu, a niti saznanja o okolnostima prije otvaranja stečajnog postupka,

- da je račun 96-1-1 tužitelj izdao na iznos od 86.753,49 kn za usluge stručnog nadzora nad rekonstrukcijom čeličane prema uvjetima plaćanja čl. 4. Dopune br. 2 generalnog ugovora o stručnom nadzoru od 29. lipnja 2012., da je čl. 3. Dopune br. 2 generalnog ugovora o stručnom nadzoru određeno vršenje stručnog nadzora nad rekonstrukcijom čeličane unutar tvorničkog kruga bivše Željezare Split u Kaštel Sućurcu „izgradnja skladišta vatrostalnih materijala“, a čl. 4. da je određena naknada koja iznosi 1,19% od predvidive ugovorene vrijednosti radova na rekonstrukciji čeličane od 8.892.073,00 kn, a da je upravo tom metodologijom tužitelj obračunao iznos naknade za usluge nadzora. Isto tako, sud je utvrdio da je III. privremena situacija za radove koje je izvodio Eurotim d.o.o., a za nadzor kojih radova je ispostavljen isti račun, ovjerena potpisima i pečatima izvođača Eurotim d.o.o., ali i naručitelja radova FE Magnetit d.o.o. na ukupan iznos vrijednosti radova od

7.290.208,88 kn i to baš iznos koji je u istom računu označio i tužitelj. Sud izvodi zaključak da je društvo FE Magnetit d.o.o. potpisom i pečatom predmetne situacije priznao da su radovi u njoj iskazani, a za nadzor kojih radova tužitelj traži naknadu, izvedeni. Isto tako, da je tu situaciju ovjerio zakonski zastupnik tužitelja koji je u iskazu izjavio da je izvršio uslugu nadzora predmetnih radova, a da je tome tako sud zaključuje i iz iskaza svjedoka Ante Bekića. Sud obrazlaže da je dopuna br. 2 i dopuna br. 3 generalnom ugovoru o stručnom nadzoru potpisana za FE Magnetit d.o.o. od strane Ante Bekića na dan 8. svibnja 2013., a da sadržaj izvatka iz sudskog registra za FE Magnetit d.o.o. potvrđuje ono što je Bekić izjavio, a to je da je on bio član uprave FE Magnetit d.o.o. sve do pripajanja tog društva tuženiku. Sud obrazlaže da iako je Bekić izjavio da je bio u radnom odnosu s tuženikom do travnja 2013., ipak je bio u odnosu s FE Magnetit d.o.o. kao osoba ovlaštena za zastupanje tog društva sve do pripajanja tog društva tuženiku u 2014. godini pa zaključuje da stoga iskaz tog svjedoka nije bez važnosti jer je upravo ovaj svjedok sudjelovao u ugovaranju ovog posla, kao i što je u svom iskazu potvrdio da je nakon prestanka radnog odnosa s tuženikom, dok je isti još bio zastupnik po zakonu društva Fe Magnetit d.o.o., svakodnevno dolazio u prostorije tuženika i da zna da su radovi izvršeni te da stoga valja cijeniti i njegova saznanja o izvršavanju obveza tužitelja kao vjerodostojna. Isto tako, sud obrazlaže da zaključak o tome da je tužitelj izvršio usluge nadzora radova izvođača Eurotim d.o.o. čija je vrijednost iskazana u trećoj privremenoj situaciji potvrđuje i upis u građevnom dnevniku iz kojeg je vidljivo da je izvođač, a što je potvrđeno potpisom u rubrici glavnog nadzornog rješenja 3. lipnja 2013. uveden u posao izgradnje rekonstrukcije čeličane, kao i iz toga da je tužitelj dostavio izvadak iz građevnog dnevnika od 2. kolovoza 2013. koji je također ovjeren potpisom glavnog nadzornog inženjera. Nadalje, sud obrazlaže da je pored svega navedenog zapisnikom Ministarstva graditeljstva i prostornog uređenja od 30. listopada 2013., sačinjenog prilikom inspekcijskog pregleda rekonstrukcije čeličane bivše željezare Split u Kaštel Sućurcu „izgradnja skladišta vatrostalnih materijala“ utvrđeno da je sudionik gradnje Mislav Olujić kao glavni nadzorni inženjer, da je utvrđenje o stanju predmetnih radova to javnopravno tijelo sačinilo na temelju izvještaja o stanju radova glavnog nadzornog inženjera Mislava Olujića, da izvještaj o stanju radova nužno mora biti posljedica praćenja izvođenja tih radova, odnosno nadzora te da je istim utvrđeno da je izvedeno oko 90% vrijednosti radova.

- da je račun 20-1-1 od 11. veljače 2014. tužitelj izdao na iznos od 10.318,17 kn za usluge stručnog nadzora radova obavljenih po I. i II. privremenoj situaciji prema uvjetima plaćanja iz čl. 3. ugovora od 11. studenog 2013., da je tim računom obračunata usluga nadzora radova prema ugovoru od 11. studenog 2013., da se iz sadržaja tog ugovora vidi da je predmet tog ugovora izvođenje radova na rekonstrukciji platoa za područje skladištenja i utovara čeličnog otpada, tzv. priprema uloška, da je čl. 3. određena metodologija izračuna visine naknade za usluge nadzora na način da iznosi 1,4% vrijednosti radova koji su predmet stručnog nadzora, da je tužitelj u računu upisao da je vrijednost radova koji su bili predmet nadzora 737.012,55 kn te da je upravo ta vrijednost upisana i u 2. privremenoj situaciji. Sud obrazlaže da iz iskaza zakonskog zastupnika tužitelja proizlazi da su nakon što je izdana 2. privremena situacija radovi prekinuti uslijed nedostatka novčanih sredstava za dovršetak istih, kao i da je svjedok Ante Kojundžić u svom iskazu potvrdio da je tužitelj obavljao nadzor radova i na platou.

- da je stalni sudski vještak Ivica Baban sačinio nalaz i mišljenje, a da je prilikom izrade istog izvršio uvid u raspoloživu dokumentaciju u spisu i dostavljenu dokumentaciju od strane tužitelja, dok mu tuženik nije dostavio traženu dokumentaciju pa da nije bio u mogućnosti utvrditi je li tuženik u knjizi ulaznih računa i svom knjigovodstvu evidentirao predmetne račune tužitelja i obračunao pretporez na iste, dok je na podlozi dostupne dokumentacije provjerom knjigovodstva tužitelja našao evidentiranim račune u knjizi izlaznih računa tužitelja pa je zaključio da su stranke, kao i društvo Fe Magnetit d.o.o. i tužitelj, bile u ugovornom odnosu s osnove ugovora o djelu na koji se primjenjuju odredbe čl. 590. do 619. ZOO-a, da je tužitelj ispunio svoje obveze nastale na temelju ugovora, odnosno da je pružio usluge nadzora, a da tuženik nije dokazao da je njegova obveza da plati tužitelju naknadu za pružene usluge nadzora prestala ispunjenjem ili na drugi zakonom određeni način pa je na temelju čl. 590. u vezi s čl. 270. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 71/15 i 74/17) prihvatio tužbeni zahtjev za utvrđenje osnovanosti tražbine u ukupnom iznosu od 139.843,45 kn kao tražbine II. višeg isplatnog reda.

2. Tuženik je podnio žalbu protiv presude pobijajući ju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Iz sadržaja žalbe proizlazi da presudu pobija u dijelu u kojem nije uspio u sporu, odnosno u točki I. i dijelu točke II. izreke presude. Ukazuje da sud temelji presudu na iskazima svjedoka Ante Bekića i Ante Kojundžića, da je svjedok Ante Bekić iskazivao da može potvrditi da su radovi obavljani za razdoblje od travnja 2013., no da su svi utuženi računi izdani mjesecima nakon što Anto Bekić više nije radio kod tuženika pa stoga on niti ne može imati saznanja o tome je li tužitelj obavio radove. Navodi da sud prilikom donošenja odluke nije uzeo u obzir činjenicu da tuženik nikad nije primio niti odobrio radove koje je navodno izvršio tužitelj, a niti je potpisan primopredajni zapisnik. Ističe da je sud odbio izvesti dokaz građevinskog vještačenja uz obrazloženje da tuženik predlaže dokazivanje negativne činjenice, a da tuženik nije predlagao dokazivanje negativne činjenice, već je predložio dokaz kojim bi se utvrdili nedostaci u obavljanju nadzora (pozitivna činjenica). Isto tako, daje sud propustio obrazložiti zašto je prihvatio tužbeni zahtjev u odnosu na račun broj 20-1-1 koji je izdan na tuženika iako u to vrijeme tuženik i društvo Fe Magnetit d.o.o. nisu sklopili ugovor o pripajanju.

3. Žalba nije osnovana.

4. Ispitavši pobijanu presudu sukladno odredbama čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnoga prava, ovaj sud nalazi da je pobijana presuda pravilna i zakonita.

5. Tuženikovi žalbeni navodi svode se na pitanje jesu li usluge za koje je tužitelj izdao utužene račune izvršene, zatim pitanje opravdanosti odbijanja dokaznog prijedloga provođenja građevinskim vještačenjem, kao i isticanje propusta prvostupanjskog suda očitovati se zašto je prihvaćen tužbeni zahtjev u odnosu na

račun broj 20-1-1 koji je izdan na tuženika, iako u to vrijeme tuženik i društvo Fe Magnetit d.o.o. nisu sklopili ugovor o pripajanju.

6. Pravilno prvostupanjski sud zaključuje da su stranke bile u ugovornom odnosu s osnove ugovora o djelu. Ugovorom o djelu izvođač se obvezuje obaviti određeni posao, kao što je izrada ili popravak neke stvari, izvršenje kakva fizičkog ili umnog rada i sl., a naručitelj se obvezuje platiti mu za to naknadu (čl. 590. Zakona o obveznim odnosima „Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08 i 125/11; dalje: ZOO).

7. U odnosu na tuženikov žalbeni navod kojim osporava da su usluge za koje tužitelj potražuje isplatu naknade izvršene valja reći sljedeće. Tužitelj je za svoje usluge izdao sljedeće račune: račun br. 59/13 od 8. travnja 2013. za usluge nadzora i savjetovanja naručitelja iz područja elektrotehničkih radova za cjelovito servisiranje, popravak, zamjenu opreme, programiranje i ostale potrebne radnje dizalica oznaka D3, D5, D6, D8 i D9 unutar pogona željezare u iznosu od 26.250,00 kn, račun br. 93-1-1 od 9. prosinca 2013. za usluge stručnog nadzora nad izgradnjom skladišta vatrostalnih materijala unutar bivše željezare Split, a prema uvjetima plaćanja čl. 4. Dopune br. 3. Generalnog ugovora o stručnom nadzoru od 29. lipnja 2012. u iznosu od 16.521,79 kn, račun br. 96-1-1 od 20. prosinca 2013. za isplatu obroka za obavljane usluge stručnog nadzora nad rekonstrukcijom čeličane unutar bivše željezare Split, a prema uvjetima plaćanja čl. 4. Dopune br. 2 Generalnog ugovora o stručnom nadzoru od 29. lipnja 2012. u iznosu od 86.753,49 kn i račun br. 20-1-1 od 11. veljače 2014. za usluge stručnog nadzora za radove obavljene po I. i II. privremenoj situaciji izvođača radova u Kaštel Sućurcu zk. uložak 3529 a prema uvjetima plaćanja čl. 3. Ugovora od 11. studenog 2013. u iznosu od 10.318,17 kn.

7.1. U pogledu usluge nadzora i savjetovanja naručitelja iz područja elektrotehničkih radova za cjelovito servisiranje, popravak, zamjenu opreme, programiranje i ostale potrebne radnje dizalica oznaka D3, D5, D6, D8 i D9 unutar pogona željezare za koje je sud izdao račun br. 59/13 od 8. travnja 2013., ovaj sud prihvaća ocjenu dokaza od strane prvostupanjskog suda na temelju koje je sud donio zaključak o tome da su predmetni radovi izvršeni, a koji svoje uvjerenje o tome crpi iz iskaza svjedoka Ante Kojundžića iz kojeg proizlazi da je tužitelj vršio nadzor svih radova koji su se izvodili u razdoblju od 2012. do 2014. u željezari, bilo po nalogu društva FE Magnetit d.o.o. ili tuženika, a koji je u to vrijeme sudjelovao u izvođenju radova u prostorima željezare. Isto tako, pravilno je prvostupanjski sud radi utvrđivanja odlučne činjenice jesu li usluge za koje je izdan predmetni račun izvršene uzeo u obzir i iskaz tuženika iz kojeg proizlazi da isti nema saznanja o okolnostima poslovanja tuženika prije otvaranja stečajnog postupka, kao i ponudu za tehnički nadzor i savjetovanje trgovačkog društva Volt-Ing d.o.o., kojeg zastupa Mladen Žanić, inženjer elektrotehnike, izjavljenu tužitelju za uslugu i iznos opisanu kao u utuženom računu te izjavu zakonskog zastupnika tužitelja o tome da nema zaposlenog inženjera elektrotehnike pa da je stoga angažirao inženjera elektrotehnike Mladena Žanića koji je vršio nadzor.

7.2. Nadalje, stajalište je ovog suda da je prvostupanjski sud uvjerljivim razlozima potkrijepio svoj zaključak o tome da su izvršene usluge stručnog nadzora nad izgradnjom skladišta vatrostalnih materijala prema uvjetima plaćanja čl. 4.

Dopune br. 3. Generalnog ugovora o stručnom nadzoru od 29. lipnja 2012., za koje je tužitelj izdao račun 93-1-1 od 9. prosinca 2013. Ovaj sud prihvaća utvrđenje prvostupanjskog suda da u prilog tom zaključku ide da na istom računu postoji utvrđenje o postojanju računa izvođača radova za izvedene radove pa da to upućuje na zaključak o tome da je i tužitelj izveo svoje radove, a isto tako da je zapisnikom Ministarstva graditeljstva od srpnja 2013. (list 47. do 51. spisa), koji je sačinjen prilikom inspekcijskog pregleda rekonstrukcije postojećeg pogona valjaonice unutar tvorničkog kruga bivše željezare Split u Kaštel Sućurcu „izgradnja skladišta vatrostalnih materijala“, utvrđeno da je za poslove stručnog nadzora nad izvođenjem radova na predmetnoj rekonstrukciji sklopljen ugovor s tužiteljem, kao i da je u predmetnom zapisniku opisano stanje radova i utvrđeno da su radovi na predmetnoj rekonstrukciji izvedeni u cijelosti, a koje utvrđenje nije u suprotnosti s ispravama u spisu. Sud je svoje uvjerenje opravdao i sadržajem iskaza zakonskog zastupnika tužitelja iz kojeg proizlazi da su radovi izvedeni, kao i iz iskaza svjedoka Ante Kojundžića iz kojeg proizlazi da je on u to vrijeme sudjelovao u izvođenju radova na postrojenjima tuženika, da je tužitelj izvodio radove nadzora i da je pri tome opisao način na koji se ponašao, navodeći da je bio naklonjen investitoru, kao i da je naveo da je tužitelj bio „desna ruka investitora“. Također, pravilno je prvostupanjski sud uzeo u obzir da tuženik u odnosu na te radove nije imao posebnih prigovora, osim općenitog prigovora da tužitelj nije dokazao da je radove izveo te da nema dokumentaciju koja se odnosi na predmetnu tražbinu, a niti saznanja o okolnostima prije otvaranja stečajnog postupka.

7.3. U odnosu na usluge stručnog nadzora nad rekonstrukcijom čeličane prema uvjetima plaćanja čl. 4. Dopune br. 2 Generalnog ugovora o stručnom nadzoru od 29. lipnja 2012. za koje je tužitelj izdao račun 96-1-1, ocjena je ovog suda da je zaključak prvostupanjskog suda o tome da su predmetne usluge izvršene u skladu s ispravama u spisu i zapisnicima o iskazima danim u postupku. Pravilno prvostupanjski sud utvrđuje da je III. privremena situacija za radove koje je izvodio Eurotim d.o.o., a za nadzor kojih radova je ispostavljen predmetni račun, ovjerena potpisima i pečatima izvođača Eurotim d.o.o., ali i naručitelja radova FE Magnetit d.o.o. na ukupan iznos vrijednosti izvedenih radova od 7.290.208,99 kn (list 58. spisa). Svoj zaključak o tome da su radovi za koje je izdan predmetni račun izvedeni sud izvodi iz iskaza zakonskog zastupnika tužitelja iz kojeg proizlazi da je izvršio uslugu nadzora tih radova, a koji je ovjerio situaciju, kao i iz iskaza svjedoka Ante Bekića. Sud obrazlaže da njegov iskaz, unatoč tome što je isti izjavio da je bio u radnom odnosu s tuženikom do travnja 2013., nije bez važnosti i to iz razloga što je bio u odnosu s FE Magnetit d.o.o. kao osoba ovlaštena za zastupanje tog društva sve do pripajanja društva tuženiku u 2014. godini. Pored toga, pravilno prvostupanjski sud zaključuje da na to da su predmetni radovi izvršeni upućuje i zapisnik Ministarstva graditeljstva i prostornog uređenja sačinjen 30. listopada 2013. prilikom inspekcijskog pregleda rekonstrukcije čeličane Split unutar bivše željezare Split u Kaštel Sućurcu „izgradnja skladišta vatrostalnih materijala“ koji sadrži utvrđenje o stanju predmetnih radova, a u kojem je utvrđeno da je sudionik gradnje Mislav Olujić kao glavni nadzorni inženjer. Sud obrazlaže da je to utvrđenje o stanju predmetnih radova javnopravno tijelo sačinilo na temelju izvještaja o stanju radova glavnog nadzornog inženjera Mislava Olujića, a iz kojeg proizlazi da je na dan 30. listopada 2013. izvedeno oko 90% vrijednosti radova. Također, pravilno je utvrđenje

suda da je treća privremena situacija izdana 5. prosinca 2013. (list 58. spisa), dakle više od mjesec dana nakon utvrđenja sadržanog u predmetnom zapisniku. Ocjena je ovog suda da je prvostupanjski sud svoje uvjerenje o tome da su predmetne usluge izvršene opravdao uvjerljivim razlozima.

7.4. U odnosu na usluge stručnog nadzora radova obavljenih po I. i II. privremenoj situaciji prema uvjetima plaćanja iz čl. 3. ugovora od 11. studenog 2013. za koje je tužitelj izdao račun 20-1-1 od 11. veljače 2014., ovaj sud prihvaća kao ispravno utvrđenje prvostupanjskog suda o tome da je tim računom obračunata usluga nadzora radova prema ugovoru od 11. studenog 2013., a da je sadržaj predmetnog ugovora izvođenje radova na rekonstrukciji platoa za područje skladištenja i utovara čeličnog otpada, tzv. priprema uloška, da je tužitelj u računu upisao da je vrijednost radova koji su bili predmet stručnog nadzora 737.012,55 kn te da je upravo ta vrijednost radova upisana i u 2. privremenoj situaciji izvođača radova Visoko potkrovlje d.o.o. (list 22. spisa). Ovaj sud u cijelosti prihvaća ocjenu dokaza od strane prvostupanjskog suda u pogledu usluga nadzora za koje je izdan predmetni račun, a iz razloga što sud svoje uvjerenje o tome da su predmetne usluge izvršene potkrjepljuje i iz iskaza zakonskog zastupnika tužitelja iz kojeg proizlazi da su radovi prekinuti nakon što je izdana druga privremena situacija, kao i iz iskaza svjedoka Ante Kojundžića iz kojeg proizlazi da je tužitelj obavljao nadzor radova i na platou.

8. Radi odlučivanja o osnovanosti odbijanja provođenja dokaznog prijedloga građevinskog vještačenja, a na okolnost utvrđivanja nedostataka u obavljanju nadzora, potrebno je razmotriti odredbe Zakona o obveznim odnosima koje reguliraju odgovornost za nedostatke kod ugovora o djelu. Naime, odredbom čl. 606. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08 i 125/11,) je propisano da naručitelj koji je izvođača na vrijeme obavijestio o nedostacima izvršenog djela gubi svoja prava nakon isteka dvije godine od učinjene obavijesti, osim ako je izvođačevom prijevarom bio spriječen da ih ostvari, dok je stavkom 2. istog članka propisano da i nakon isteka toga roka naručitelj ima pravo, ako je o nedostacima pravodobno obavijestio izvođača, prigovorom protiv izvođačeva zahtjeva za isplatu naknade istaknuti svoj zahtjev na sniženje naknade i naknadu štete. Pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da tuženik ničim nije dokazao da je poduzeo Zakonom o obveznim odnosima propisane radnje da bi se koristio svojim pravima s osnove postojanja nedostataka pa je stoga osnovano odbio provođenje dokaznog prijedloga građevinskog vještačenja, jer je tuženik izgubio pravo da se koristi ovlašću iz čl. 606. st. 2. ZOO-a da prigovorom protiv izvođačeva zahtjeva za isplatu naknade istakne zahtjev za sniženje naknade, a iz razloga što tijekom postupka nije niti tvrdio da je o nedostacima pravodobno obavijestio izvođača.

9. Tuženik u žalbi iznosi određene činjenice za koje je vidljivo da ih uopće nije iznosio u tijeku prvostupanjskog postupka (da je prvostupanjski sud propustio obrazložiti zašto je prihvatio tužbeni zahtjev u odnosu na račun broj 20-1-1 koji je izdan na tuženika, iako u to vrijeme tuženik i društvo Fe Magnetit d.o.o. nisu sklopili ugovor o pripajanju) pa je riječ o činjeničnim navodima koje tuženik iznosi po prvi put tek u žalbi, što nije dopušteno ni u smislu odredbe čl. 352. st. 1. ZPP-a.

10. Dakle, ocjena je ovog suda da je prvostupanjski sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a, kojom je propisano da o tome koje će činjenice uzeti kao dokazane odlučuje sud prema svom uvjerenju na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, i na takvo utvrđeno činjenično stanje ispravno primijenio materijalno pravo kada je utvrdio postojanje tražbine drugog višeg isplatnog reda tužitelja u iznosu od 139.843,45 kn.

10.1. Stoga je, na temelju čl. 368. st. 1. ZPP-a, odlučeno kao u izreci presude.

Zagreb, 7. svibnja 2021.

Sutkinja
Maja Bilandžić

Broj zapisa: eb2fa-92ad8

Kontrolni broj: 0b2a6-2d9be-40036

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MAJA BILANDŽIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.